

VOLA, MONTSE, VOLA

Com un grop encès de tramuntana,
nom de dona transformat en vent,
t'arrabassa del nostre costat,
deixant orfe el nostre cor
de la teva presència,
de les teves paraules.

I ara, com suau escuma que rebrolla
entre les ferides del calcari rocam,
t'enfiles a la cresta de la brava esbotzada
que el temporal de llevant fa esclatar
contra les mil·lenàries i vetustes pedres,
vestigis de temps remots i passats,
plens de saviesa i humanitat.

Com a suau i agradable cant i melodia
que els nostres instruments llencen a l'aire,
ascendeix i vola entre el gran astre i els núvols,
fets de cotó i vellut per a tu.

Vola, Montse, vola.
Vola tal com ocella blanca,
alliberada del jou que la retenia
i que, dins d'aquella gàbia,
era privada de la Llibertat.

Vola, Montse, vola.
Vola alt i cel enllà,
entre la blavor de l'horitzó
d'aquest nostre Empordà,
que, amb la salabor, t'havia conferit
el teu caràcter tan especial,
aquell humor tan àcid,
aquella sornegueria irònica tan escalenca.

Vola, Montse, vola.

Vola prest i toca la verdor dels pins,
respira l'aire fresc de les Alberes,
la flaire suau de la ginesta i els tamarius,
i sent la fredor de les neus del Canigó.

Vola, Montse, vola.

Des de Salses a Guardamar,
de la Franja fins a l'Alguer,
de nord a sud, de llevant a ponent.
Allà on la terra sempre és verda,
allà on la terra sempre produeix,
allà on s'acull tothom i és apte per la vida.

Vola, Montse, vola.

Entre lletres, escrits i textos.
Entre paraules, imatges i sentiments.
Entre records, il·lusions i desitjos.
Entre les barres de la nostra nació,
[Catalunya.

Vola, Montse, vola.

Que el nostre cor sempre serà amb tu
i tu, sempre present en el nostre cor.
Vola, Montse, vola.

Jordi Gallegos i Córdoba

L'Escala, 9 d'abril de 2011